

Bogen *Når maden tager magten* af journalisten Bille Sterll er et stykke effektiv journalistik, der belyser en ubegribeligt tragisk historie. Den stiller spørgsmål, som naturligt opstår, når man står uden for behandlingssystemet og kigger ind. Hvordan kunne en kvinde, der siden teenageårene var tilknyttet professionelle behandlere, ende med at dø? Og når man som fagperson læser denne bog, bliver man da også revet med ind i det store spørgsmål: Hvorfor døde Elham?

De fleste psykologer må tænkes at være bekendte med de forstemmende tal, der beskriver hvor mange, der mister livet pga. anoreksi. Men når man læser historien om den unge kvinde Elham, der døde med en vægt på 25 kg, så er det umuligt at gemme sig bag en faglig distance. Og det er bogens helt store force – det er ikke en fagbog om spiseforstyrrelser, men et stykke vedkommende dokumentation, der fortræffeligt trevler en ulykkelig sag op med detektivens skarpe detaljesans.

Sterll har været dybt nede i Elhams omfattende journal, hun har interviewet forældrene, og så har hun haft fat i alle de behandlere, der har forsøgt at hjælpe Elham. Sidder man til dagligt dybt nede i behandling med patienter, så er det lærerigt at følge med Sterll op i udkigstårnet, hvor man mere klart ser den alvorligt anorektiskes sammensurium af indlæggelser, behandlinger, nederlag, sejre og tvang. Man får så at sige totaloplevelsen fra et behandlingsforløb samt den kommunale socialindsats, som der er meget af lære af.

Bogen har desværre en række stilistiske problemer. Den forsøger at væve fire kvinders historier ind og ud af hinanden, hvilket er set utallige gange før, men med langt større effekt end her. Først og fremmest er de fire kvinder ikke ligeværdigt repræsenterede – det er, med rette, historien om Elham, der fylder mest. Derudover er to af kvindernes historier noget ensartede, og det bliver svært at skelne dem fra hinanden. I og med at flere af deltagerne har blogs og åbent står frem med navn og ansigt på nettet, kunne man godt have brugt noget visuelt i bogen for at repræsentere dem bedre.

Der synes heller ikke at være nogen større logik i bogens opbygning med tre hovedtemaer, *maden tager magten*, *dømt til behandling* og *opgivet*, da temaerne dukker op og forsvinder igen løbende igennem personernes fortællinger, på tværs af temaerne. Det ligner mere en række artikler, der kunne bringes i dagblade, og det samlede indtryk står lidt rodet tilbage.

Men det ændrer ikke på, at det lykkes Sterll at give især Elham og hendes forpinte forældre et respektfuldt og potent eftermæle. Jeg vil anbefale alle med interesse for spiseforstyrrelse at læse denne bog, men jeg ser især et bredere publikum kunne få gavn af den: Lærere, pædagoger, socialrådgivere mv., og den burde faktisk være obligatorisk læsning for de 15-25 årige, da den er fyldt med ressourcer til unge, der står på kanten af at udvikle en spiseforstyrrelse.

Af Michelle Kaptain, psykolog

